

To bylo tentokrát o dost lepší venčení než před týdnem.

Brtník měl rozlučkovej večírek se šéfem a tak jsem si s oběma ohařiskama vyrazila sama. Sice to dopoledne vypadalo venku nevábně, a říkala jsem si, že udělám zkrácenou verzi, ale odpolko se báječně vyčásilo, takže jsme to vzali do plnejch.

Doma mě uvítali dva disciplinovaní ohaři, kdy oba v hubě třímali plyšáka a jezdili prostorem. Jsem vždycky ráda, když Tali předvede vižlí vítání, místo těch svých nájezdů, který jsou jí vlastní. Hodila jsem se do civilu, naplnila kapsičku škvarkovejma sušenkama a šlo se. S krámem, jak jinak.

Dala jsem Tali její chvíli u rybníčků a my si mezitím řádili s Rumíčkem s balonkem a posílali si ho s kopce nad rybníčkama. Pak jsem zavelela k pochodu a značně disciplinovaně jsme se přesunuli kolem samošky (kde si Tali dala dřepkins, aby si mohl Rumíček stříhnout svých 365.000 prolezání stojanem na kola) ke klášteru, kde oba dostali volno . Potkali jsme tam Růženku, což je už postarší labradorka. Milá a mazlivá. Je po mrtvici a já jsem byla ráda, že se Tali chovala velmi velmi hezky. Že se choval něžně a rozumně Rumíček, to se je samo s sebou □ . Růža měla radost, že se může v klidu podružít.

Pak jsem Tali trochu musela připomenout, že na to zoraný pole nepoběží, ale půjde disciplinovaně s námi po cestě a vyrazí si, až já řeknu. Což bylo na začátku pole. Tam jsem ji nechala rozletět a pochválila ji za to, že se poté na písčutí otočila a docválala zpátky. Zaujaly ji tam myší díry, tak jsem toho využila a hrála si s Rumíčkem. Pak jsme se tiše vydali dál. Doufala jsem, že si Tali všimne, že jsme jí odešli. Nevyšlo to, byla zaujatá myšodurkama. Ale když jsem hvízdla na píšťalku, vyrazila za námi. A dokonce popadla i balonek, který si tam položila někde opodál. Vyžádala jsem si balonek od obou a šli jsme dál jen tak. U aleje se Tali rozeběhla a zaběhla do stařiny. Když jsme tam došli s Rumíčkem a písčla jsem, hezky přiběhla. Dle pokynů se pak i v aleji držela na cestě a tak poté když jsme sešli na cestičku ve stařině, dostala možnost si prozkoumávat prostory podél cesty. A protože hezky reagovala, mohla si takhle poletovat značnou dobu. Jen občas jsem je oba přivolala. A občas, když byli na cestě oba, jsem jim "utíkala", aby mě mohli dopadnout. Tentokrát toho nezneužila a poctivě mě stíhala a dopadala.

I proto jsem pak s oběma potrénovala vysílání do stařiny a zastavování. Přičemž jsem jí

nenápadně dala vždycky možnost si trochu volnějš poletovat. Kdo poslouchá, má zkrátka ty výhody. Bylo to, pochopitelně, hezký i pro mě.

Na myší louce jsme si potrénovali s balonkama, kdy oba dostali odložení a já jim každému schovala balonek. Pak jsem je oba vypustila najednou a byla zvědavá, kdo který balonek najde dřív. Můj původní záměr, že to tam prokřizujeme, zhatila skutečnost, že se tam volně pásli tři koně. Moc se mi nechtělo nechat Tali si tam poletovat, to je jasný :-). A tak jsme se drželi při okraji a byla jsem ráda za to, že je Tali na příjmu. Střídali jsme hraní s čmoucháním si, až jsme došli ke koňským ohradám. To už padla tma a tak jsem si je oba zavolala k sobě, aby neplašili dva koníky, kteří v ohradách byli. Došli jsme až k valu z šípkového trní, který tam teď leží a podél něj jsme došli na volné prostranství. Bylo příjemné dívat se na to, jak si tam Tali pobíhá a nechystá se zneužít situace. A to ani v případě, že ji něco zaujalo na kraji louky a zaujatě čučela do vysoký trávy. Stačilo zavolat, že Ne-e, tady jdeme a skutečně taky šla. U cesty k domkům jsem je pak nechala, aby se štrachali pod starejma jabloněma, kde si hledají padančata. Prošli jsme starou zástavbou a kolem kostelíčka sv. Martina, kde si oba stříhli slalom a poté řepičky u sloupků.

Když jsme docházeli ke statku, kde se vždycky oba na zeleném plácku děsně rasej, bylo na nich vidět, jak se tam těší a už už vyrazit. Když jsem jim to dovolila, vystřelili jako špunty od žampuňského a rozjeli děsnou bitvu. Jako rozhodčí jim do toho mezi otevřenou bránou kecala feňule německého ovčáka , která ve statku bydlí a blafala tam o sto šest. Jakmile ohařiska dořádili, přidružili se ke mně a pak už nás čekal jen kopeček mezi starou zástavbou a sídlákem a byli jsme skorem doma. Stříhli jsme si závody na podestu a doma oba odpadli do pelechů. Já bych bývala odpadla taky, ale čekalo mě ještě spousta práce. Minimálně ty vanilkový rohlíčky. Ale to už se ohařiska prochrupli a tak jsem měla asistenty.

Tak teď v pátek

